

Skrytá história štyridsiateho verša – číslo sedem

Jedenásť a dvadsaťdva

Jeff Pippenger

2026-04-04

Daniel 11,16 a 22 sa obe zhodujú s čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom. Naplnenie verša 10 v roku 1989 viedlo k ukrajinskej vojne v roku 2014, ako to predstavuje naplnenie verša 11 bitkou pri Ráfii v roku 217 pred Kr. Verše 11 až 16 sú zároveň aj veršami 11 až 22; preto je skrytá história verša 40, predstavená vo veršoch 11 až 16, zároveň predstavená aj ako história veršov 11 až 22. Skrytá história verša 40 je predstavená vo veršoch 11 až 22.

Kapitoly jedenásť až dvadsaťdva

Táto skrytá história je tiež znázornená v kapitolách jedenásť až dvadsaťdva v Genezis, Matúšovi, Zjavení a Túžbe vekov. Títo štyria svedkovia kapitol „jedenásť až dvadsaťdva“ sa zhodujú so skrytou históriou, lebo skrytá história predstavuje verše jedenásť až dvadsaťdva v Danielovi jedenásť. Stred týchto štyroch svedkov vždy označuje znamenie zmluvy, počnúc zmluvou smrti, ktorú v jedenástej kapitole Genezis predstavuje Nimród, a končiac neviestkou Ríma v sedemnásťtej kapitole Zjavenia.

Sedemnásť

S výnimkou Matúša štyria svedkovia označujú sedemnástu kapitolu za stred obdobia, ktoré znázorňujú. Číslo sedemnásť sa tiež nachádza trikrát v troch dvestopäťdesiatročných proroctvách, ktoré sa začali v rokoch 457 pred Kr., 64 a 1776. Dve z týchto línií (prvá a posledná) označujú stred, keď sa prvá línia roku 457 pred Kr. skončila v roku 207 pred Kr. a posledná línia roku 1776 sa končí v roku 2026. Rok 207 pred Kr. sa nachádzal medzi bitkami pri Ráfii a pri Panii a rok 2026 je stredom funkčného obdobia posledného prezidenta Spojených štátov.

V rámci troch dvestopäťdesiatročných línií vládol Ptolemaios sedemnásť rokov. V Neronovej línii je medzi rokmi 313 a 330 sedemnásť rokov a medzi bitkou pri Ráfii v roku 217 pred Kr. a bitkou pri Panii v roku 200 pred Kr. bolo sedemnásť rokov. Traja zo štyroch svedkov kapitol jedenásť až dvadsaťdva označujú svoj presný stred ako sedemnástu kapitolu. Preto sú skryté dejiny štyridsiateho verša predstavené vo veršoch jedenásť až dvadsaťdva tej istej kapitoly a štyria svedkovia kapitol jedenásť až dvadsaťdva sa zhodujú s tými istými veršami. Naplnenie každého z troch 250-ročných proroctiev sa zhoduje s tými istými dejinami. Stred je zdôraznený ako medzník a je osobitne označený ako symbol zmluvy a pečate Božieho ľudu.

Daniel dvanásť

Verše sedem, jedenásť a dvanásť z dvanásťtej kapitoly Daniela určujú záverečné obdobie zapečatovania stoštyridsiatichštyritisíc. Verš sedem označuje 31. december 2023, verš dvanásť

označuje 18. júl 2020. Rozptýlenie z verša sedem, ktoré sa skončilo 31. decembra 2023 a ktoré sa začalo 18. júla 2020, bolo predstavené v alfe a omega troch veršov prorockého času nachádzajúcich sa v Danielovi 12. Prostredný verš o 1 290 rokoch označuje dejiny od roku 1989 až po čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon ako 30 a potom 1 260 až po uzavretie doby milosti pre ľudstvo. Tridsať rokov predstavuje vek kňazstva stoštyridsiatichtyritisíc a 1 260 rokov predobrazuje symbolických štyridsaťdva mesiacov zo Zjavenia trinásť.

Dvojitý proroctvo 30, po ktorom nasleduje tisícdvestošesťdesiat rokov, je symbolom Abrahámovho a Pavlovho dvojitého proroctva zmluvy o 400 a 430 rokoch. Stred troch veršov o čase v dvanástej kapitole Daniela predstavuje vzburu trinásteho písmena, a zároveň zdôrazňuje zmluvu a zapečatenie stoštyridsiatichtyroch tisícov. Tieto tri verše sa takisto zhodujú so skrytými dejinami a pridávajú ďalšie svedectvo o tom, že dôraz na stred je symbolom zmluvy.

Jar a jeseň

Ku všetkým týmto líniam musíme pripojiť troch svedkov jarých a jesenných sviatkov, nachádzajúcich sa v dvadsiatej tretej kapitole Levitika, zosúladených a spojených s obdobím Letníc v dejinách kríža. Tam je kapitolou číslo dvadsaťtri, čo je symbol diela Kristovho zmierenia. Táto kapitola sa skladá zo štyridsiatichtyroch veršov, ktoré symbolicky predstavujú 22. október 1844. Dvadsiaty druhý október predstavuje 22 dní v októbri, počnúc prvým dňom a končiac dvadsiatym druhým dňom, a tak nesie znaky hodnovernosti hebrejskej abecedy. Október ako desiaty mesiac pri vynásobení dvadsiatym druhým dňom sa rovná 220.

V hebrejskom kalendári bol desiaty deň siedmeho mesiaca Dňom zmierenia a desaťkrát sedem je sedemdesiat, symbol skúšobného času. Dvetisícristo rokov sa skončilo v roku 1844, keď prišiel tretí anjel, ako to predobrazovalo tretie nariadenie, ktoré toto obdobie začalo. Sedemdesiat týždňov bolo určených ako skúšobný čas, vtedy pridelený starovekému doslovnému Izraelu na začiatku 2 300 dní, a na konci týchto dní bolo skúšobné obdobie pre moderný duchovný Izrael znázornené desiatym dňom siedmeho mesiaca, ktorý sa rovná sedemdesiatim. Dátum 22. októbra 1844 je predobrazom čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona a tam sa končí symbolických sedemdesiat rokov skúšobného času pre adventizmus siedmeho dňa, tak ako sa to stalo Židom, keď bol Štefan ukameňovaný.

Rok 1844 predstavuje obdobie, keď prišli dvaja anjeli, druhý pri prvom sklamaní a tretí pri veľkom sklamaní. „44“ predstavuje dvojnásobné posolstvo, ako to znázorňuje štyridsiaty štvrtý verš jedenástej kapitoly Daniela o zvestiach z východu a zo severu. Dvadsiatá tretia kapitola Levitika pozostáva zo štyridsiatichtyroch veršov, ktoré rozdeľujú posvätné sviatky na jaré a jesenné. Tých štyridsaťštyri veršov predstavuje dvojnásobné posolstvo. Obe obdobia sú znázornené po dvadsiaticht dvoch veršoch, takže jaré i jesenné sviatky predstavujú dvadsaťdva písmen hebrejského kalendára. Keď sa títo dvaja svedkovia, pozostávajúci z dvadsiaticht dvoch veršov, spoja spolu s letničným obdobím, vytvárajú rámec troch krokov.

Prvým medzníkom je znamenie zložené z troch častí, po ktorých nasleduje päť dní, rovnako ako pri poslednom z troch medzníkov. Prostredným medzníkom je tridsať dní vyučovania z tváre do tváre Kristom s tými, ktorí sú pomazávaní za kňazov pre službu v víťaznej cirkvi. Levitikus

dvadsaťtri sa zhoduje so skrytými dejinami štyridsiateho verša.

Stredné body

Stredom línie knihy Genezis od jedenástej po dvadsiatu druhú kapitolu je sedemnásť kapitola, v ktorej bol ustanovený druhý krok trojstupňovej Abrahámovej zmluvy a znamenie obriezky. Presným stredom všetkých veršov nachádzajúcich sa v kapitolách jedenásť až dvadsaťdva je Genezis 17:22:

Ale svoju zmluvu ustanovím s Izákom, ktorého ti o tomto určenom čase na budúci rok porodí Sára. Keď dohovoriť s ním, Boh vystúpil od Abraháma. 1. Mojžišova 17:22.

Boh začal hovoriť s Abrahámom v prvom verši a ukončil svoj rozhovor v dvadsiatom druhom verši, takže celý dialóg zmluvy obriezky bol zasadený do prorockého kontextu dvadsiatich dvoch písmen hebrejskej abecedy, zatiaľ čo témou týchto dvadsiatich dvoch veršov bol obrad obriezky, ktorý sa mal vykonať na ôsmy deň. Stred alebo polovičný bod úseku v knihe Genezis je Boží zmluvný vzťah so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi, predstavený Abrahámovou zmluvou obriezky. Stred línie kapitol knihy Genezis od jedenástej po dvadsiatu druhú je sedemnásť kapitola a absolútnym stredom tejto kapitoly je dvadsiaty druhý verš, v ktorom Boh ukončuje svoj zmluvný rozhovor s Abrahámom, čím je tento stred zasadený do kontextu hebrejskej abecedy s dvadsiatimi dvoma písmenami. Stredom týchto dvadsiatich dvoch veršov je, samozrejme, jedenásť verš.

A obrežete telo svojej predkožky; a bude to znamením zmluvy medzi mnou a vami. 1. Mojžišova 17:11.

Stredové body štyroch úsekov kapitol jedenásť až dvadsaťdva v Biblii zahŕňajú tri verše, aby sa dovŕšila myšlienka stredového bodu.

Toto je moja zmluva, ktorú budete zachovávať medzi mnou a vami i tvojím semenom po tebe: každý mužského pohlavia medzi vami bude obrezaný. A obrežete telo svojej predkožky; a bude to znamením zmluvy medzi mnou a vami. A každý chlapec vo veku ôsmich dní bude medzi vami obrezaný, každý mužského pohlavia vo vašich pokoleniach, či už narodený v dome, alebo kúpený za peniaze od nejakého cudzinca, ktorý nie je z tvojho semena. 1. Mojžišova 17:10–12.

Znak je znamením, ktoré predstavuje zástavu. Táto pasáž pojednáva o zástave, ktorou je sto štyridsaťštyri tisíc. Chlapča malo byť obrezané na ôsmy deň, tak ako Noachova zmluva bola s ôsmimi dušami v arche, čím sa používa číslo osem na prepojenie noachovskej zmluvy s abrahámovskou zmluvou. Majú byť filadelfskí, lebo majú byť obrezaní, čo Pavol označuje za symbol ukrižovania tela. Keď je telo ukrižované, Kristovo božstvo je vo vnútri, a toto spojenie je zástavou; lebo ako uvádza sestra Whiteová: „Keď bude Kristov charakter dokonale zreprodukovaný v Jeho deťoch, vtedy sa pre ne vráti.“

„Ľudská prirodzenosť je skazená a je spravodlivo odsúdená svätým Bohom. No pre kajúceho hriešnika je učené opatrenie, aby vierou v zmierenie jednorodeného Syna Božieho mohol prijať odpustenie hriechov, dosiahnuť ospravedlnenie, prijať synovstvo do nebeskej rodiny a

stať sa dedičom Božieho kráľovstva. Premena charakteru sa uskutočňuje pôsobením Ducha Svätého, ktorý pôsobí na ľudského činiteľa a vstupuje mu, podľa jeho túžby a súhlasu, aby sa tak stalo, novú prirodzenosť. Boží obraz je v duši obnovený a deň čo deň je milosťou posilňovaný a obnovovaný a je uschopňovaný čoraz dokonalejšie odrážať Kristov charakter v spravodlivosti a pravej svätosti.“

„Olej, ktorý tak veľmi potrebujú tí, čo sú predstavení ako pochaté panny, nie je niečím, čo by sa malo nanášať navonok. Potrebujú priniesť pravdu do svätej duše, aby očisťovala, zušľachťovala a posväcovala. Nepotrebujú teóriu; potrebujú sväté učenia Biblie, ktoré nie sú neistými, nesúvislými náukami, ale živými pravdami, zahŕňajúcimi večné záujmy, ktoré sa sústreďujú v Kristovi. V ňom je úplná sústava božskej pravdy. Spasenie duše skrze vieru v Krista je základom a stĺpom pravdy. Tí, ktorí uplatňujú pravú vieru v Krista, ju zjavujú svätosťou charakteru, poslušnosťou Božiemu zákonu. Uvedomujú si, že pravda taká, aká je v Ježišovi, dosahuje až do neba a obsiahne večnosť. Rozumejú, že kresťanov charakter má predstavovať Kristov charakter a byť plný milosti a pravdy. Im je udeľovaný olej milosti, ktorý udržiava nikdy nezhasávajúce svetlo. Duch Svätý v srdci veriaceho ho činí úplným v Kristovi. Nie je rozhodným dôkazom, že muž alebo žena je kresťanom, ak prejavuje hlboké city, keď sa nachádza vo vzrušujúcich okolnostiach. Ten, kto je podobný Kristovi, má v duši hlboký, pevný, vytrvalý prvok, a predsa si je vedomý svojej vlastnej slabosti a nie je oklamán ani zvedený diablom, aby začal dôverovať sebe samému. Pozná Božie slovo a vie, že je v bezpečí iba vtedy, keď vloží svoju ruku do ruky Ježiša Krista a pevne sa ho drží.“

„Povaha sa odhaľuje v kríze. Keď naliehavý hlas o polnoci zvestoval: ‚Aj, ženách prichádza; vyjdite mu v ústrety,‘ spiacie panny sa prebudili zo svojho spánku a ukázalo sa, kto sa na túto udalosť pripravil. Obe skupiny boli zaskočené, no jedna bola pripravená na túto naliehavú chvíľu a druhá sa ukázala byť bez prípravy. Povaha sa odhaľuje okolnosťami. Naliehavé situácie vyjavujú pravý kov povahy. Nejaké náhle a neočakávané nešťastie, zármutok alebo kríza, nejaká nečakaná choroba alebo úzkosť, niečo, čo privedie dušu tvárou v tvár smrti, odhalí skutočné vnútro povahy. Ukáže sa, či je, alebo nie je, prítomná skutočná viera v zasľúbenia slova Božieho. Ukáže sa, či je, alebo nie je, duša podopieraná milosťou, či je v nádobe s lampou olej.“

„Časy skúšky prichádzajú na všetkých. Ako sa správame pod Božou skúškou a preverovaním? Zhasínajú naše lampy? Alebo ich ešte stále udržiavame horieť? Sme pripravení na každú naliehavú situáciu svojím spojením s Tým, ktorý je plný milosti a pravdy? Päť múdrych pánien nemohlo odovzdať svoj charakter piatim bláznivým pannám. Charakter si musíme utvárať ako jednotlivci. Nemožno ho preniesť na iného, ani keby ten, kto ho vlastní, bol ochotný priniesť túto obeť. Je mnoho toho, čo môžeme urobiť jeden pre druhého, kým milosť ešte zotrváva. Môžeme predstavovať Kristov charakter. Môžeme dávať verné napomenutia blúdiacim. Môžeme karhať, karhať a napomínať so všetkou zhovievavosťou a učením, pričom učenia Svätého písma privádzame až k srdcu. Môžeme prejavovať úprimný súcit. Môžeme sa modliť jedni s druhými i jedni za druhých. Tým, že žijeme obozretne, tým, že zachovávame sväté obcovanie, môžeme dávať príklad toho, aký má byť kresťan; ale nikto nemôže dať druhému vlastnú podobu svojho charakteru. Náhležito uvažujme o skutočnosti, že máme byť spasení nie ako skupiny, ale ako jednotlivci. Budeme súdení podľa charakteru, ktorý sme si utvorili. Je

nebezpečné zanedbať prípravu duše na večnosť a odkladať uzavretie pokoja s Bohom až na smrteľné lôžko. Svoj večný údel určujeme každodennými životnými dejmi, duchom, ktorého prejavujeme. Kto je verný v najmenšom, je verný aj vo veľkom. Ak sme si Krista vzali za vzor, ak sme chodili a pracovali tak, ako nám vo svojom vlastnom živote dal príklad, budeme schopní čeliť slávnostným prekvapeniam, ktoré na nás prídu v našej skúsenosti, a zo srdca povedať: „Nie moja vôľa, ale tvoja nech sa stane.““

„Práve v čase skúšky, v čase, v ktorom žijeme, máme pokojne uvažovať o podmienkach spasenia a žiť podľa podmienok stanovených v Božom slove. Máme sa vychovávať a cvičiť, hodinu za hodinou a deň po dni, starostlivou disciplínou, aby sme plnili každú povinnosť. Máme sa oboznamovať s Bohom a s Ježišom Kristom, ktorého on poslal. V každej skúške je naším privilegiom čerpať z toho, ktorý povedal: „Nech sa chopí mojej sily, aby uzavrel so mnou pokoj; áno, uzavrie so mnou pokoj.“ Pán hovorí, že je ochotnejší dať nám Ducha Svätého, než sú rodičia dať chlieb svojim deťom. Preto majme olej milosti vo svojich nádobách so svojimi lampami, aby sa nestalo, že budeme nájdení medzi tými, ktorí sú predstavení ako pochorabé panny a neboli pripravení vyjsť v ústrety ženíchovi.“ Review and Herald, 17. september 1895.

Zástavou stoštyridsiaticich štyroch tisícov, ktorí boli predobrazení Abrahámovou obriezku a ôsmimi dušami na arche, sú v podobenstve múdre panny, ktoré v čase čoskoro prichádzajúcej krízy dokonale odrážajú Kristov charakter. Je preto nanajvýš priliehavé, že sestra Whiteová uzavrela daný úsek citátom z Izaiáša, lebo ide o pasáž, ktorá sa priamo vzťahuje na čas zapečatovania stoštyridsiaticich štyroch tisícov.

V ten deň spievajte o nej: Vinica červeného vína. Ja, Hospodin, ju strážim; každú chvíľu ju zavlažujem; aby jej nik neublížil, strážim ju vo dne i v noci. Hnev nie je vo mne: kto by mi v boji postavil trnie a bodľácie? Prešiel by som cez ne, spolu by som ich spálil. Alebo nech sa chopí mojej sily, aby uzavrel so mnou pokoj; áno, uzavrie so mnou pokoj. Tým, čo pochádzajú z Jáкова, dá zakoreniť; Izrael vykvitne a vypučí a naplní tvár sveta ovocím. Či ho udrel tak, ako udrel tých, čo bili jeho? Alebo bol zabitý podľa pobitia tých, ktorých on pobil? S mierou sa s ním prieš, keď vyháňa svoje výhonky; zadržiava svoj prudký vietor v deň východného vetra. Preto bude takto očistená neprávosť Jákovova; a toto bude všetko ovocie odstránenia jeho hriechu: keď všetky kamene oltára urobí ako kriedové kamene rozbité na kusy, háje a modly neobstoja. Ale opevnené mesto bude spustošené, obydlie opustené a zanechané ako púšť; tam sa bude pásť teľa, tam bude líhať a ožierať jeho vetvy. Keď jeho konáre uschnú, budú odlomené; prídu ženy a zapália ich; lebo je to ľud bez porozumenia; preto sa nad ním jeho Tvorca nezľutuje a ten, čo ho utvoril, mu nepreukáže priazeň. Izaiáš 27:2–11.

„deň východného vetra“, keď sa neprávosť Jáкова odstraňuje a druhá trieda „ľudu bez porozumenia“ sa zhromažďuje a spaľuje, je časom zapečatovania stoštyridsaťštyri tisíc. V tom období ten, kto si želá uzavrieť pokoj s Kristom, tak môže učiniť, no záverečné udalosti prebiehajú rýchlo.

Kňazi mali mať tridsať rokov, keď začínali slúžiť, a stoštyridsaťštyritisíc je Petrovo kráľovstvo kňazov, ktorí v posledných dňoch obnovujú zmluvu s Bohom.

Aj vy ako živé kamene sa budujete v duchovný dom, sväté kňazstvo, aby ste prinášali duchovné obete, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista. 1 Peter 1:5.

Kňazi boli pripravení slúžiť počas osemdňovej pomazávacej služby; preto je číslo osem symbolom pomazaného kňazstva, ktoré je vo vnútri archy.

Áronova palica

Pomazané kňazstvo sto štyridsiatich štyroch tisíc je v arche zmluvy predstavené Áronovou palicou, ktorá vypučala. Keď Áronova palica vypučala, vytvorila rozlíšenie medzi Áronom a ostatnými palicami kmeňov Izraela, ktoré nevypučali. V Písme je to dážd', ktorý spôsobuje pučanie rastlín.

Všetci proroci hovoria o posledných dňoch, a tak Áronova kňazská palica predstavuje pomazanie sto štyridsiatich štyroch tisíc v situácii, ktorá sa zhoduje s Eliášom na Karmeli a s milleritmi v roku 1844. Poukazuje na bod, keď sa jasne rozlišuje medzi pravým a falošným posolstvom neskorého dážd'a. Toto rozlíšenie robí Joel, keď uvádza, že „nové víno“ je odňaté jednej triede. Triedou, ktorej je nové víno odňaté od úst, sú Izaiášovi opilci Efraimovi. Sú to tiež tí, ktorí pri Letniciach obvinili učeníkov z opitosti, a sú to vzbúrenci z roku 1888, ktorí nasledovali svojich otcov, vzbúrencov z roku 1863. Všetky tieto prorocké línie sa zhodujú s líniou, o ktorej sestra Whiteová hovorí, že nastáva vtedy, keď si svet uvedomí, že adventizmus vedel o nashvillských ohnivých guliach približne sto dvadsaťpäť rokov a nič nepovedal.

8, Osemdesiat a 81

Číslo tridsať a číslo osem sú symbolmi kňazstva stoštyridsiatich štyroch tisícov, ktorí sú zástavou posledných dní, predstavujúcou spojenie božstva a ľudstva. Číslo osem je desiatkom z čísla osemdesiat, ktoré je číslom osemdesiatich udatných kňazov, ktorí spolu s veľkňazom odporovali kráľovi Uziášovi, keď sa pokúsil priniesť kadidlo na svätom mieste. Číslo osemdesiatjeden predstavuje božstvo spojené s ľudstvom v kontexte kňazstva víťaznej cirkvi. Dejiny Uziášovej vzbury spájajú toto kňazstvo osemdesiatjeden práve s krízou, ktorá sa zhoduje so vzburou Ptolemaia bezprostredne po bitke pri Ráfii. Všetci proroci označujú posledné dni, a tak kňazstvo božstva spojeného s ľudstvom, ktoré je kňazstvom víťaznej cirkvi, pozostávajúcim z osemdesiatich ľudských kňazov a jedného božského Veľkňaza, je označené v dejinách, ktoré sa začali v roku 2014, keď bola iniciovaná ukrajinská vojna.

Prostredná kapitola dvanásťkapitolovej línie knihy Genezis je sedemnásť kapitola. Prostredný verš tejto dvanásťkapitolovej línie je dvadsiaty druhý verš. Dvadsiaty druhý verš označuje zreteľný koniec rozhovoru medzi Bohom a Abrahámom, ktorý sa začal v prvom verši, čím sa dvadsiaty druhý verš určuje ako koniec prorockej línie nesúcej pečať dvadsiatich dvoch písmen hebrejskej abecedy. Prostredný verš línie dvadsiatich dvoch veršov je jedenásty verš, ktorý je zároveň stredom troch veršov označujúcich zástavu sto štyridsiatich štyroch tisícov. Jedenásty verš je teda stredom troch osobitných veršov a jedenásty verš vyjadruje hlavnú pravdu nielen dvadsiatich dvoch veršov, ale aj troch veršov, v ktorých sa nachádza, čím sa jedenásty a dvadsiaty druhý verš určujú ako začiatok a koniec hlavnej myšlienky. Tak sa verše jedenásť až dvadsaťdva v sedemnásť kapitole stávajú hlavnou témou kapitol jedenásť až dvadsaťdva.

Stredom kapitol jedenásť až dvadsaťdva v Matúšovom evanjeliu je šesťnásť kapitola.

Vtedy prikázal svojim učeníkom, aby nikomu nehovorili, že on je Ježiš Kristus. Matúš 16:20.

Tak ako v strede knihy Genezis, aj dvadsiaty verš označuje koniec osobitného rozhovoru, ktorý sa začal v trinástom verši, keď Kristus a učeníci prišli do Cézarey Filipovej.

Keď Ježiš prišiel do končín Cézarey Filipovej, pýtal sa svojich učeníkov: Za koho ma pokladajú ľudia, mňa, Syna človeka? A oni povedali: Jedni hovoria, že si Ján Krstiteľ; iní Eliáš; a ďalší Jeremiáš alebo jeden z prorokov. Povedal im: A za koho ma pokladáte vy? Šimon Peter odpovedal a riekol: Ty si Kristus, Syn živého Boha. A Ježiš mu odpovedal: Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo telo a krv ti to nezjavili, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach. A ja ti hovorím, že ty si Peter, a na tejto skale postavím svoju cirkev a brány pekla ju nepremôžu. A dám ti kľúče od nebeského kráľovstva; a čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi; a čokoľvek rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi. Vtedy prikázal svojim učeníkom, aby nikomu nehovorili, že on je Ježiš Kristus. Matúš 16:13–20.

Rafia a Paniás

Nielenže Matúšova stredná pasáž predstavuje osobitný rozhovor a tému, ale tak ako zmluvná symbolika svedectva Genezis zodpovedá bitke pri Ráfii, Matúšov rozhovor sa odohráva v Cézarei Filipovej, čiže v Paneiu. Paneion z pätnásteho verša jedenástej kapitoly Daniela je stredovým bodom Matúšovej línie dvanástich kapitol a Ráfia z jedenásteho verša jedenástej kapitoly Daniela je stredovým bodom línie dvanástich kapitol Genezis.

Dvestopäťdesiat rokov, ktoré sa začali v roku 457 pred Kristom, sa skončili v roku 207 pred Kristom, v strede medzi Ráfiou z jedenásteho verša a Paniom z pätnásteho verša, kde sa zbiehajú znamenie Abrahámovej obriezky a Petrovo vyznanie Mesiáša. V línii Matúšovej knihy Peter vydáva svedectvo o svojom rozpoznaní Krista, Syna Božieho, pri Jeho krste.

Šimon znamená „ten, kto počuje“ a Barjona znamená „syn holubice“. Šimon bol tým, kto počul posolstvo Kristovho krstu, keď Duch Svätý zostúpil v podobe holubice. Kristov krst predobrazoval 11. august 1840, keď zostúpil mocný anjel zo Zjavenia desať. Ten istý anjel zostúpil 11. septembra. Peter predstavuje tých, ktorí rozpoznavajú 11. september ako skúšobné posolstvo generácie sto štyridsaťštyritisíc.

Peter predstavuje tých, ktorí používajú metodológiu riadok na riadok. Je „synom“ holubice, a tak ako syn symbolicky predstavuje poslednú generáciu. Peter je symbolom poslednej generácie a symbolickým číselným významom svojho mena predstavuje sto štyridsaťštyri tisíc. Peter predstavuje záverečnú generáciu, ktorá počuje posolstvo zmocnenia, keď sa Kristus objavuje v prorockej línii. Peter rozpoznal posolstvo spojené s Kristovým krstom, a preto mohol Petra označiť Ježiša za Pomazaného, čo je v hebrejčine Mesiáš a v gréčtine Kristus. Peter predstavuje tých, ktorí chápu, že anjel zo zjavenia osemnásť, ktorý zostúpil 11. septembra, zostúpil aj 11. augusta 1840. Peter predstavuje tých, ktorí chápu 11. september ako medzník, ktorý je ustanovený iba svedectvom dvoch alebo troch línii.

Petrovo vyznanie spočíva v tom, že 11. september identifikuje príchod tretieho beda, ktoré je skúšobným posolstvom pre poslednú generáciu. Toto vyznanie je miestom, kde sa mení meno. Abrahám je pri Rafii a Peter je v Paniu, tesne pred krížom. Medzi Paniom a krížom Peter navštívi Vrch premenenia. V Paniu sa Šimon mení na Petra, keď vydal svoje vyznanie skúšobného posolstva pre svoju generáciu. Pre stoštyridsaťštyri tisíc je týmto skúšobným posolstvom islam tretieho beda, ktorý prišiel do prorockých dejín 11. septembra.

Začiatok skúšky adventizmu sa začal 11. septembra, a na konci skúšky adventizmu posolstvo islamu tretieho beda určuje, kedy a kde sa mení Šimonovo meno. Posolstvo, ktorému Peter na konci rozumie a ktoré bolo na začiatku predobrazené posolstvom 11. septembra, je opraveným posolstvom ohnivých gúľ Nashvillu. Tam prichádza sviatok trúbenia v spojení s vystúpením zástavy a zatvorenými dverami Dňa zmierenia.

V nasledujúcom článku budeme v týchto veciach pokračovať.